

Wat deerde het haar of die poppen met haar krullende haren en blauwe oogen de handen uitstrekten naar haar of zij kokette hoedjes droegen, mofjes en boa's; wat voor belang had zij bij al dat glinsterend kristal, bij die delicatessen, bij die verleidelijke stoffen, die bouquetten en spiegels?

't Glinsterde en vonkelde maar niet voor haar, voor anderen, die zij niet kende, anderen, die niets om haar gaven; zij was alleen onder al deze menschen, één stond zij in den weg maar anders bekommerde zich niemand meer om haar.

Die arme vrouw voor den banketbakkerswinkel met een kind in een doek gewikkeld om den arm en twee in verscheurde kleederen en op klompjes, hangend aan haar boezelaar, was ten minste nog noodig voor die stumpers; zij hechtten nog aan haar, maar zij? Wat deed zij hier onder de menschen, zij voelde zich nog eenzamer en meer verlaten dan ooit; zij had een gevoel alsof haar hart op straat lag en allen er over heen liepen, zonder het op te merken; al die stappen van die vroolijk pratende en roepende vreemden, weerklonken onbarmhartig luid in haar binnenste, zij had het uit kunnen schreien. Wie zou 't aan haar zeggen dat zij uitging op een rendez-vous, een rendez-vous met haar eigen man?

„Hé is dat Marie niet?” vroeg een oude vrouw met een wollen muts op aan een jongere, die haar vergezelde omringd door eenige kinderen.

„Marie uit de Plantage?” vroeg de andere.

„Ja, je weet wel die trotsche madam? Waar gaat ze nu heen? Ik dacht dat uitgaan te min voor haar was.”

Marie was echter in het gedrang verdwenen, zij liep voort, den Dam over, tusschen de, van alle kanten toeschietende trams en rijtuigén naar den Nieuwendijk.

Hier was 't iets kalmer, al trokken de eigenaardige bloem- en veerversieringen voor de hoedenwinkels — de schitterende cour van dames achter de ramen van Bahlmann, de gedekte tafel bij Sinkel en St. Nicolaas in een kleerenwinkel — ophoopingén van kijkers.

Voorbij de groote magazijnen was het betrekkelijk stil, vóór de melkinrichting bleef Marie staan en wierp een blik naar binnen. Frank van Haeren was er niet; zij ademde diep en sloot even de oogen. Zij beefde over haar geheele lichaam van zenuwachtigheid, van angst over hetgeen komen moest; het carillon van het Paleis op den Dam deed zijn voorspel hooren.

„Dat was zeker voor zeven!”

Langer bedacht zij zich niet en trad in den winkel; de juffrouw met haar Noord-Hollandsch kapje zat achter de groote, hel geschuurde melkkannen, in welks koper het licht zich sterk weerkaatste.

Vroeger was zij dikwijls met Jans hier geweest, als het meisje moe werd van het loopen op haar krukken; een hevig verlangen vervulde haar plotseling naar het doode kind, dat oorzaak was van al haar ellende.

Haar stem beefde toen zij een glas melk bestelde, men bracht het haar, zij ging aan een tafeltje zitten en zuchtte met tranen in de oogen, op dit